

kommunerne. Rådgivningen har især været udøvet på baggrund af de gældende krav om, at dispositionsplaner, byplanvedtægter og bygningsvedtægter skal godkendes af ministeren, og har derfor naturligt været koncentreret om spørgsmål i forbindelse med den enkelte kommunes planlægningsproblemer. Det mere generelle rådgivnings- og vejledningsarbejde har i almindelighed været udøvet gennem institutioner som Dansk Byplanlaboratorium og byplanafdelingen under Statens byggeforskningsinstitut, i hvis ledelser ministeriet er repræsenteret, og ved en ret omfattende medvirken under kurser og anden form for efteruddannelse af byplanlæggere og andre, der navnlig i kommunerne er beskæftiget med planlægningsproblemer.

Prioriteringen af arbejdsopgaverne i ministeriet omkring den kommunale planlægning har i vidt omfang været bundet af den omfattende konkrete sagsbehandling, som påhviler ministeriet efter den gældende lovgivning, og som er administrativt belastende. Gennemførelsen af nærværende lovforslag vil imidlertid i løbet af en overgangsperiode fritage ministeriet for den overvejende del af den konkrete sagsbehandling, jfr. afsnittet i de almindelige bemærkninger om de administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget. Herved frigøres personaleressourcer til varetagelse af de mere generelle opgaver i forbindelse med den kommunale planlægning.

En af de meget væsentlige opgaver af denne art er udarbejdelsen af vejledninger for kommunernes planlægningsarbejde. Udover vejledninger om de mere administrativt betonedede sider af den kommunale planlægning såsom planernes disponering, udformningen i juridisk og teknisk henseende, planernes anvendelsesmuligheder o. lign. må der endvidere påregnes udarbejdede vejledninger om en lang række enkelttemner, som indgår i planlægningen. Som eksempel på sådanne emner kan nævnes: kvaliteter og normer for boligområder, herunder f. eks. standarder vedrørende friarealer og serviceudbud m. v. integrering af ikke-generende virksomheder i boligområder, byfornyelse, indpasning af bevaringsværdige bygninger og bymiljøer, herunder historiske bygninger såsom kirker m. v., i planlægningen, differentiering inden for industriområder, trafikadskillelse, stiplanlægning og støjskærmning.

Sigtet med ministeriets virksomhed på dette område vil fortsat være at medvirke til en stadig udvikling og højnelse af planlægningsstandarden i kommunerne. Grundlaget for et vejledningsarbejde i så henseende er et øget udviklingsarbejde omkring planlægningsmetoder, tekniske standarder m. v.

I § 51 foreslås der endvidere tillagt ministeren en

beføjelse til at fastsætte nærmere regler om den planlægning, som kommunerne skal udføre i medfør af loven. Særlige samfundsmæssige hensyn, som regering og folketing ønsker varetaget, kan nødvendiggøre en kommunal planlægningsindsats på specielle områder. Det påhviler miljøministeren som ressourceminister for planlægningslovgivningen at sikre gennemførelsen af de retningslinier for planlægningen, herunder også for den kommunale planlægning, som fastsættes af regering og folketing som led i en samlet planlægningspolitik. Den foreslåede beføjelse åbner derfor mulighed for, at vejledning m. v. på planlægningsområdet — i lighed med, hvad der gælder på miljøbeskyttelsesområdet — kan gives bindende virkning i det omfang, det skønnes fornødent for at sikre gennemførelsen af regeringens og folketingets samlede planlægningspolitik eller i øvrigt for at sikre en rimelig planlægningsstandard i alle landets kommuner. Det er i § 8, stk. 1, og § 25, stk. 1, foreslået, at miljøministeren kan bestemme, at amtsrådet/hovedstadsrådet under gennemgangen af forslag til dispositions- og lokalplaner skal påse, at sådanne eventuelt udfærdigede forskrifter er overholdt.

Til § 52.

Som led i struktureringen af miljøministeriet, hvortil der ved ministeriets oprettelse i september 1973 blev henlagt sager fra flere andre ministerier, overvejes det — i overensstemmelse med principperne i redegørelsen fra arbejdsgruppen vedrørende statsadministrationens organisation (betænkning nr. 629/1971) — at etablere styrelser eller tilsvarende institutioner under ministeriet til udførelse af de opgaver, der ikke nødvendigvis må udføres i snæver tilknytning til ministeren.

For at muliggøre en sådan strukturering er de foreslåede bestemmelser i *stk. 1 og 2*, der er enslydende med § 50 i det oprindelige lovforslag, medtaget, selv om strukturovervejelserne ikke er tilendebragt på nuværende tidspunkt.

Bestemmelserne har i øvrigt deres forbillede i miljøbeskyttelseslovens § 45, stk. 3, hvorefter miljøministeren kan henlægge sin adgang til at træffe afgørelser efter loven til miljøstyrelsen og samtidig bestemme, at styrelsens afgørelser ikke kan påklages til ministeren.

Til kapitel 8.

Til § 53.

Paragraffen er i det væsentlige enslydende med § 51 i det oprindelige lovforslag.

For så vidt angår *stk. 1* henvises til de gældende bestemmelser i bl. a. byplanlovens § 6, 1. pkt., og